

Fig. 4. *Fret in een konijnenhol.*

trouwens van zijn kant ook niets van de Konijnen aan. In verband met de genoemde voorliefde voor hollen van de Wezel kan ik niet nalaten nog even de Fret te noemen, van oudsher gekweekt voor de konijnenvangst en op die hollenjacht al heel eenzijdig en extreem gespecialiseerd. Vermoedelijk was het oorspronkelijk de albino-vorm van een Aziatische bunzingsoort en onder de Nederlandse roofdieren staat de Bunzing hem dus het naast. Door de teerheid, albino's eigen, en door de eeuwenlange domesticatie is de Fret inmiddels zozeer huisdier geworden, dat losgelaten of ontsnapte individuen niet meer in staat schijnen te zijn om in eigen levensonderhoud te voorzien. Kort geleden had ik het genoegen, bij een konijnenvangpartij aanwezig te zijn en de Fret aan het werk te zien. Het dier krijgt een halsbandje om en wordt aan een lang touw een konijnenhol binnengeloodst, waarvan de uitgangen met netjes zijn afgesloten. In het gunstigste geval drijft de indringer de bewoners in die netten, maar even dikwijls bijt hij zich in het slachtoffer vast en moeten Konijn en Fret uitgegraven worden. Het touw dient daarbij als leidraad. Het is een hoogst merkwaardig dier om gade te slaan, maar niet bepaald sympathiek! Zijn lenigheid schijnt onbegrensd, en zelfs in de nauwste gangen keert hij met groot gemak op zijn schreden terug. De fletsrode ogen staren nogal wezenloos de wereld in en men krijgt de indruk, dat de neus vrijwel het enige contact met de omgeving vormt. Ook bovengronds snuffelt de Fret onafgebroken rond. Bij een levend zowel als bij een dood Konijn tracht hij altijd de nekstreek te bereiken, maar lukt dat niet, dan bijt hij zich ergens anders vast en blijft, zelfs als we het Konijn optillen, er in koelen bloede aan hangen. Waarschijnlijk door onze aanwezigheid en het lawaai van de honden, durfden de Konijnen niet naar buiten te komen en het is de vraag of de Fret in zijn centje zoveel succes zou boeken. Jaagt onze Bunzing ook op deze manier?

AFWIJKING IN SCHELPVORM BIJ EEN ALIKRUIK (*LITTORINA LITTOREA* L).

B. J. J. R. WALRECHT.

Een toevallige omstandigheid bracht mij in aanraking met een kleine verzameling schelpen. Deze waren eigendom van de heer J. Glerum, hoofd ener Openbare School te Yerseke, en bevonden zich in een vitrine in een der klasse-lokalen.

Onder deze schelpen trok er een mijn aandacht door de bijzonder vreemde vorm. De schelp zag er uit alsof de omgangen van boven waren afgeslepen. Ik kende een der-

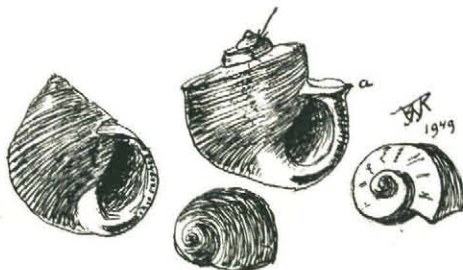
gelijke vorm niet uit de litteratuur en was erg nieuwsgierig naar de naam van de soort.

Toen ik de schelp echter in handen kreeg, bleek, dat ik niet met een vreemdsoortige schelp te doen had, maar met een afwijking. En wel met een vervorming van de algemene Gewone alikruik *Littorina littorea* L. Vergelijking met een normaal exemplaar toonde aan, dat de vorm der ribben en die van de monding aan de zijde van de columella geheel overeenstemden. Ook het verloop van het wit in de monding en een vooruitstekende gestreepte rand hielpen mee de soort zeker te bepalen.

Bovendien leverde nauwkeurige beschouwing als resultaat, dat de omgangen aan de top volkomen normaal waren gevormd, tot plotseling de afwijking ontstond, die de schelp zulk een vreemd uiterlijk gaf.

De bijgevoegde schets toont een normaal exemplaar en daarnaast de monstrositeit.

De pijl wijst naar de plaats, waar de normale top overgaat in een uitspringende rand, die òn van boven òn aan de zijde is afgeplat. Deze afplatting blijft doorlopen tot aan de mondrand van de schelp en wordt met de omgang geleidelijk breder. Aan de steile zijde blijft de ribbeling normaal; de bovenzijde, dus de afplatting, heeft echter de tekening verloren, ze bestaat uit een ongekleurde kalklaag met een

Links normale, rechts afwijkende schelp van de Gewone alikruik.

onregelmatige golving, hetgeen is weergegeven in het tweede schetsje (geheel rechts). Ter vergelijking is (links beneden) een normale schelp in dezelfde stand getekend.

Aan de mondrand steekt het afgeplatte gedeelte als een luifeltje naar voren. Het blijft over de gehele lengte dun en doorschijnend (als matglas) en is aan de hoek in een punt uitgetrokken. De richel aan de omtrek blijkt ontstaan door de voortzetting van deze hoek en is dus aan de binnenkant van de schelp hol.

De verklaring van deze monstrositeit moet worden gezocht in een beschadiging van de mantel van de slak. Daarvoor spreekt vooral de geheel normale ontwikkeling van de jonge schelp, tot aan de plaats waarheen de pijl wijst.

Voorts valt op, dat het vervormde exemplaar in de top van de monding de nivellerende kalklaag mist, die aan de binnenzijde over de vorige omloop wordt gelegd, ten einde het inwendige van de schelp geheel glad te maken. Deze laag is in normale exemplaren onder de top van de mond steeds zichtbaar.

M.i. heeft de beschadiging van de schelp (daarna van de mantel) tot resultaat gehad, dat het gedeelte van de mantel, dat tot taak heeft de geribbelde buitenzijde af te zetten naar buiten is afgezakt (?) waardoor het gedeelte, dat de inwendige laag afscheidt, mede naar buiten draaide en de platte bovenzijde van de nieuwe omloop vormde.

Zo bekeken zou dus het deel, dat de buitenzijde van de schelp afscheidt, geheel intact zijn gebleven en moeten we het punt a denken als het eind van de suture, die in normale gevallen ook met een kleine verhoging tegen de schelp sluit. Het opercu-

lum, nog in de schelp aanwezig, blijkt de afplatting aan de bovenzijde te vertonen, die men in de gegeven omstandigheden zou verwachten.

De schelp is afkomstig uit Yerseke en door een schooljongen aan de heer Glerum geschonken.

Biezelinge.

DE SPINTMIJT VAN DE LINDE

J. MART. DUIVEN.

Het is een wonderlijk gezicht, als men in de vroege herfst een Lindeboom ziet staan met een plastic jasje aan. Een ragfijne glinsterende sluier omhult of bedekt stam en takken en als de zon er op schijnt, trekt hij al van verre de aandacht. Het spinsel „groeit” van boven naar beneden, tot het de grond bereikt. Het zit echter niet aan

Lindestam omhuld door sluier van de Spintmijt (Tetranychus tiliarum). De sluier glinstert in de zon.

de stam vast, maar vormt een losse overtrek. Hele platen of lappen kan men er van oplichten.

Aan de voet van de boom liggen hele massa's geel poeder, alsof houtwormen hier hun sporen hebben achtergelaten. Maar als men voorzichtig er wat van op de hand legt, begint het hoopje te wriemelen, tot het onzichtbaar is geworden. Aan het gekriebel voelt men dan wel, dat een groot aantal zeer kleine diertjes zich verspreid hebben. Op de hand zijn ze dan niet meer zichtbaar, maar op een donker kostuum of een stukje zwart papier zijn de gele stipjes nog duidelijk op te merken. Het microscoop onthult al gauw, dat het een mijt is en wel de gele, nauwelijks $\frac{1}{4}$ mm grote Spintmijt van de Linde (*Tetranychus tiliarum* (Hermann)).

De hele zomer heeft de miljoenenfamilie zich aan de onderzijde van de bladeren voortgeteeld. Beschut door een tentdoek van spinsel, zogen zij daar sappen uit het blad. De schade wordt tenslotte zo groot, dat het blad vroegtijdig vergeelt en verdort en tenslotte afvalt.